

Díky za devět let

Život farní rodiny je spojený s mnoha událostmi, ve kterých se zjevují různí lidé, různé události. Po devíti letech nový farní vikář Pavel s radostí i s chvěním, se snaží předávat Boží blízkost všem.

A já bych chtěl poděkovat za devět let života v Bystrci. O prázdninách jsem neměl možnost každému z Vás potřást rukou, a tak aspoň tak se s Vámi loučím. A také chci poprosit o prominutí každého, kdo se cítí, že jsem mu ublížil a snažil se mu vnutit své představy o životě farnosti.

Můj život se nyní změnil. Po domluvě s otcem biskupem Vojtěchem, mám nyní rok na rozmyšlenou, co bude dál v mém životě. A tak jsem, věřím, zase blíž mnohým z Vás, kteří řešíte úplně obyčejné, a přitom tak důležité každodenní starosti. Věřím, že Bůh má pro každého svou jedinečnou cestu. A na ní, věřím, že život každého z nás má svoji krásu a smysl. Přeji Vám, abyste dokázali po této cestě s důvěrou jít.

Pavel Šmýd

Ze života farnosti

Farní slavnost začala v neděli 23. června ve 14.30 hod. svátostným požehnáním v kostele. Poté jsme měli příležitost pogratulovat otci Vnislavovi k narozeninám a otci Pavlovi k svátku a posedět s přáteli u prostřených stolů na farní zahradě.

V pátek 5. července, o slavnosti sv. Cyrila a Metoděje, jsme se sešli u kaple v Kníničkách, abychom společně s místními farníky slavili poutní mši svatou.

Po dopolední mši svaté v neděli 21. července jsme se rozloučili s naším bývalým kaplanem P. Pavlem Šmýdem a poděkovali mu za jeho obětavé téměř 9 leté působení v naší farnosti. Současně jsme mezi námi přivítali nového pana kaplana - novokněze Pavla Fatěnu.

Pro všechny účastníky "Týdne farnosti" i další zájemce bylo připraveno IV. pozickrajovské setkání, a to v neděli 22. září odpoledne na faře. Příjemné posezení u kávy bylo zpestřeno promítáním videa z letošního Týdne farnosti. Podívat se přišli i naši duchovní otcové.

Na Velehradě zemřela letos v květnu sestra Ancilla, v naší farnosti známá jako „teta Jiřinka“. Vzpomínku na ni přinese-me v příštím čísle.

Dokončení ze strany 6

Komu patří Cizkrajov?

Ta legenda mně opravdu leží v hlavě. Roku 1785 byl montserratský kostel zrušen a později prodán v dražbě. Majitel kostela použitelné části rozprodal na stavební materiál. Podle lidové pověsti byly ještě roku 1830 ze zříceniny montserratského kostela vybrány největší kameny ke stavbě mostu u Mutné. Záhy po dostavbě se strhl velký liják, který zbořil most do základu a ohromné kameny, z nichž byl most vystavěn, už nikdy nikdo nespáčil. - Od té doby se už nikdo neodvážil rozebírat ani zbytky montserratského kostela.

Jitka H.

Setkání

Bystre, říjen 2002

Loučím se s vámi, bratři,
a hluboce se vám všem klaním;
neboť už smím odejít.
Vracím vám domovní klíč,
vzdávám se nároku na místo v domě
a prosím už jen o požehnání na cestu.
Hluboce se vám všem klaním.
Dlouho jsme byli sousedy;
více jsem přijímal než dával.
Noc přešla v jítro,
lampička zhasla,
zaznělo volání a já jdu
- hluboce se vám všem klaním.

R.Thákur: Gítáňďžali

Díky za devět let

Vymřeme po kolárku

Otec Pavel Fatěna byl od 1. července 2002 jmenován farním vikářem v Bystřci. Ochotně vyšel vstříc naší zvědavosti a něco nám o sobě pověděl.

Odpovídala bystrcká farnost představám, které jste měl o své první farnosti?

Ne. Vůbec ne.

Vůbec? A jakou farnost jste si přál?

Já jsem si nepředstavoval radši nic konkrétního. Proto jsem panu biskupovi, když se mě zeptal, jestli jsem rád, že jdu do Bystřce, řekl, že nevím. Skutečně jsem nevěděl, jestli mám být rád nebo ne. Byl jsem připravený jít tam, kam mě pošle. I když jsme věděli o místech, která se uvolní, tak jsem nekalkuloval, kam bych chtěl a kam

bych nechtěl. Je pravda, že člověk si farnost představuje jako něco, co poměrně brzo bude schopen pojmout, obeznámit se s lidmi, a sídliště, to je takové synonymum pro anonymitu. A do toho já, který mám problémy zapamatovat si prvně tváře, protože špatně vidím, a pak k těm tvářím přiřadit jména... To je pak na několik let. Člověk, když se rychleji zorientuje, tak je radši, je dřív usazenej.. . Může se mně stát, že někomu třeba podávám svatě přijímání a na ulici ho pak nepozdravím, protože ho nepoznám. Takže, ne že bych byl zklamaný, ale jako farnost jsem si spíš představoval kostel a u toho vesnici, a ne kostel a kolem dokola sídliště. Ale Bystřc je opravdu pěkný kout Brna, člověk už vyjede z města mezi kopce...

Pocházíte z Velké Bíteše a odtamtud bylo v posledních letech vysvěceno několik kněží. Čím to, že je to tak "úrodná" farnost?

Jedenapadesát let tam nebylo nic, potom v devadesátém pátém roce měl primici brácha, za dva roky pak Martin Malec, ten je teď v Jevišovicích, v roce 2000 pak Mirek Slavíček, za rok Miloš Mičánek a teď já. Teď zrovna v semináři nikdo z Bíteše není.

Takže pět novokněží během sedmi let. Dá se to přičíst třeba působení nějakého kněze?

Tak, dalo by se... Člověk postupně docení všechny kněze. V Bíteši bydlím

Dovolená farnosti 2002

Letos se nám konečně po letech podařilo zúčastnit se také týdne farnosti v Cizkrajově. Stará budova nás uvítala letitým prošlapaným dřevěným schodištěm, ze kterého překvapivě vystupuje estetická barevná mozaika. Copak asi vedlo dotyčného umělce natrvalo instalovat takový skvost do staré fary, jejíž stavba i mnohé zařízení je nepochybným dokumentem života našich babiček a prababiček? Co asi vede člověka 21. století k tomu, aby v této budově strávil několik dní a nocí společně jinými? Společně s jinými z naší farnosti.

Společně. To vystihuje. Společně neseme bolest nečekaného odchodu dosud hlavního hnacího motoru v naší farnosti, společně řešíme otázky, co bude s touto farou a mnoha dalšími věcmi dál. Děti navazují nová přátel-

ství, a jak plyne čas, postupně ona mozaika do tohoto prostoru zapadá jaksi stále víc a najednou převažuje dojem, že ta krása je tu na tom správném místě. Nevěříte? Tedy: společně vaření pro třicet až čtyřicet lidí, pánové denně v montérkách, aby se opravilo a doplnilo alespoň to nejdůležitější, počasí - převážně deštivé - prozrazuje díry ve střeše stodoly, které by jinak zůstaly utajeny, výlet do Slavonic, do Dačic, do Kostelního Vydří, na hrad Landštejn a pout' na Montserrat, návštěva našeho nového pana kaplana a vzájemné obohacení, hříby, houby a hříbky nejen na každém kroku v lese, ale už i na každém kousku místa v různé fázi krájení a sušení, ranní cvičení, hry a soutěže pro děti i dospělé, poslední den koupání v rybníku a opalování na sluníčku. Tak to byl týden bystrcké farnosti v roce 2002.

Hana Š.

**Z vody a z Ducha
svatého se narodili:**

- 9. 6. Lucie Ludmila Dvořáková
- 16. 6. Vendula V. J. Maršálková
- 14. 7. Jakub Štěpán Kružík
- 14. 7. Matěj Lukáš Kružík
- 25. 8. Eliška Monika Kalinová
- 15. 9. Marek Vacula
- 15. 9. Šimon Karel Petrásek
- 29.9. Ludmila Anna Staňková

**Věrnou lásku si
přisahal:**

- 29. 6. Marek Ležatka a Milada Marie Báňová
- 29. 6. Roman Káňa a Kateřina Poláková
- 7. 9. Václav Lopaur a Renata Borisová
- 7. 9. Jan Lous a Blanka Kostrhounová
- 21. 9. Karel Zadák a Renata Doležalová

**V naději společenství
Božího lidu se s námi
rozloučili:**

- 14. 6. Marie Minaříková
- 17. 6. František Bureš
- 28. 6. Stanislav Pokorný
- 4. 7. Jindřiška Bělohoubková
- 19. 7. Jan Jabůrek
- 6. 8. Milada Marečková
- 31. 8. Vladimír Kašpar
- 6. 9. Ing. Drahoslav Vedra

kostela. Zahrnuje i tzv. anonymní křesťany, tedy lidi, kteří třeba do kostela nechozí, a přitom jsou nakloněni poslouchat mravní zákon, který nosí v sobě, a být poctiví. Jelikož vím, že takový člověk o mně ví, musím ho nechat rozkoukat, a ne ho hned atakovat tím, že ho Pán Ježíš vykoupil svou smrtí. On má snad tak možná povědomí, že "něco musí být", tuší nějakou přesažnost, transcendentní bytost, a najednou bych na něho v jediné větě, že ho vykoupil Ježíš Kristus, vybalil Vtělení a Vzkříšení. To on neustojí, tím ho zaženu. Naším velkým úkolem v dnešní době je žít dobře své křesťanství, tak dobře, až to vyvolá u ostatních otázky. Třeba se budou ptát nejdřív sami sebe a pak se přijdou zeptat, jako se ptali učedníci Ježíše: "Mistře, kde bydlíš? - Pojd'te a uvidíte." Náš život musí pro ně být výzvou: "Pohléd'te, jak se milují."

Komu patří Cizkrajov?

Léto dozrává v ranních mlhách k podzimu,, kdesi na stolku se ještě povaluje brožurka o Montserratu s legendou o mutěnském mostku.

Léto, Cizkrajov, ta legenda mi nedá spát, ač je Cizkrajov daleko a do příštího léta nedohledno.

Jak dál? Na týdně farnosti dali hlavy dohromady a přemýšleli. Vznikla skupina lidí, kterým není další osud cizkrajovské fary lhostejný. Asi nikomu z nás, kdo jsme tam něco prožili. Není lhostejno dětem, mládeži, dospělým. Každý z nás má k tomu místu nějaký

vztah, protože tam byl jako brigádník, skaut, uklízečka, sporták, kuchařka, stavebník, bourač, vedoucí, kytarista, pokrývač, divadelnice, elektrikář, dítě, cyklista a kdoví kdo ještě.

Rádi bychom to místo nejen uchovali, ale i zvelebili. Mnozí nevíme, jak na to, jiní mají zcela jasnou představu. Komu fara Cizkrajov náleží? Právníci umí přesně a lépe zformulovat odpověď, že z původních deseti let, na které má faru pronajatou bystrcká farnost, zbývají ještě tři roky.

Souhlasím, že po odchodu bývalého pana kaplana může být spousta věcí kolem Cizkrajova složitější. Ano, je to tak. Shánět lidi, aby přišli na brigádu, aby přišli poklidit, aby se naplnilo skauty, aby bylo uvařeno, aby se tohle postavilo a toto zbouralo, kdo bude dělat vedoucího a kdo vyučovat kytaru, kdo vyleze na střechu --- komu Cizkrajov náleží? Umíte si představit, že se my, desítky lidí, a možná je nás víc než sto, dokážeme bez problémů domluvit? Vyjít si vstříc? Sama za sebe jsem přesvědčena, že fara by měla být prvně duchovním prostorem a teprve potom rekreačním. Přimlouvám se za to, aby toto místo bylo především prostorem duchovní obnovy, exercicií, různých forem duchovního života. Hledejme duchovní - kněze, jáhny, bratry mnichy - ochotné věnovat nám svůj čas. Vyprošujme si jejich přítomnost, hlásání evangelia, povzbuzení. Kdybychom pojali cizkrajovskou faru jen jako místo rekreační, ...

dokončení na straně 8

od malička. Přistěhovali jsme se tam v sedmdesátém prvním roce. Tehdy tam byl farářem P. Vladimír Truhlář. Potom v osmdesátém třetím přišel jako kaplan P. Václav Kříž, premonstrát, samozřejmě tajný. Byl u nás po dobu mého studia na gymnáziu, tedy do osmdesátého sedmého roku. P. Truhlář pak šel do důchodu, v Bíteši vypomáhal a jako farář přišel P. František Koukal. Byl u nás jenom tři roky, ale bylo to celkové omlazení. Dá se říct, že tito dva kněží (P. Kříž a P. Koukal) nám rozšířili obraz kněze. P. Truhlář to byl vpravdě "důstojný pán" v tom dobrém slova smyslu. Až takový, že kdyby si člověk v dětství pomyslel, že by byl knězem, tak to byla skoro rouhavá myšlenka. Ti dva pak jako by pojem kněze trochu stáhli na zem, takže ta představa začala být reálnější. Ne že bych o tom uvažoval, ale když je v tom člověk vychován, tak kněžská dráha se chtít nechtě nabízí jako alternativa: proč se nad tím aspoň nezamyslet? No a takovým příkladným krokem bylo, když do semináře odešel brácha... To už si člověk připustí, že by se to mohlo týkat i jeho. Já už jsem ale měl nastoupenou jinou cestu, byl jsem v druhém ročníku na chemii v Pardubicích, a tak jsem, podle mého názoru rozumně, pokračoval v tom, co jsem začal. Dostudoval jsem chemii, pak jsem ještě pokračoval na postgraduálu. V roce 94, kdy jsem měl za sebou dva roky doktorandského studia, byl bratr vysvěcen na jáhna a při tom jeho svěcení jsem se oblékl do černé a bílé (klerika, rocheta,), stál jsem vpředu a měl jsem za sebou týden od chvíle, kdy jsem své rozhodnutí stát se knězem vyslovil nahlas. Řekl jsem to pardubickému panu fa-

ráři. Člověk tu myšlenku nosí v sobě a když ji vysloví nahlas, dostane konkrétní tvar. Události se pak odehrávaly velmi rychle, bylo to horké léto, hrozný hic a to mě hubí, takže když do toho přišlo to rozhodování, byl člověk vysmažen ve vlastní šťávě. V polovině srpna jsem to řekl bráchovi a na začátku září jsem to oznámil doma a pak jsem předčasně ukončil postgraduální studium. A jelikož to bylo na začátku školního roku, konvikt se už rozjel a já jsem nechtěl za jízdy naskakovat, domluvil jsem se s pardubickým panem farářem, že bych rok počkal na faře, jako zaměstnanec fary. Spousta lidí si myslela, že je to ztráta a rok v konviktu, že je také ztráta, ale já jsem právě za tyto dva roky velice rád, za ten pardubický i za ten rok v konviktu, to bylo prostě "špica". Trošku mě bolí, že konvikt se teď přestěhoval do Olomouce, že už není v Litoměřicích, protože chtít nechtít tam člověk zažije to pohraničí, zažije situace, kdy je v kostele málem sám. Bohoslovci z Moravy, ze Slovácka, mají možnost uvidět i druhou část republiky. Když třeba bohoslovci v Litoměřicích přišli do katedrály, tak zdvojnásobili počet věřících. Když jich bylo padesát, byli v převaze.

Mohl byste nám, otče Pavle, představit svoji rodinu, máte ještě nějakého jiného bratra, kromě toho, který je knězem?

Ne, nemám, my vymřeme po kolárku, ale po přeslici ne, protože sestra čeká v říjnu už třetí dítě. Mám teda tři sestry a

bratra, já jsem nejstarší a bratr je o rok a půl mladší, služebně je ale o sedm let starší. Všichni sourozenci jsme si věkově velmi blízcí, takže tvoříme ucelený kolektiv, vyrůstali jsme společně. Já jsem o pět a půl roku starší než moje nejmladší sestra. Vdaná je jenom jedna sestra, ta, která čeká to třetí dítě. Rodiče jsou ve věku odchodu do důchodu, tatínkovi je padesát devět, mamince je padesát šest, nějaký rok je už v důchodu, protože nás měla pět dětí. Tatínek je technik, strojař, dělá na pobočce první brněnské v Bíteši. Maminka byla prodavačka. Než odešla na mateřskou, prodávala v papírnictví, později přešla do potravin. Jinak maminka pochází z Jablono-va a tam jsme také moje první tři roky bydleli. V roce 71 jsme se přestěhovali do Bíteše, takže tam jsem doma. I když od šestnácti let jsem vlastně z domu. Nejprve jsem odešel bydlet k dědečkovi do Jablono-va, aby tam po smrti babičky nebyl sám, a zůstal jsem tam až do maturity a pak už jsem šel na studia do Pardubic. Takže Bíteš znám tak víkendově a "kostelově". Je to maloměsto, kde se všichni znají a kde mě všichni znají a já už skoro nikoho, takže mám obavu, že někoho nepoznávám a nezdravím podobně jako teď v Bystrci.

Myslím, že lidé vám to tady nebudou mít za zlé a trpělivě počkají, až si zvyknou. Na druhé straně, jít do farnosti po někom, kdo od nás usmýkán odchází na roční dovolenou, to také není lehké.

Já si myslím, že je štěstí v tom, že jsme (v porovnání s Pavlem Šmýdem) každý jiný. Kdybychom byli skoro stejní nebo

aspoň podobní, tak by se dalo porovnávat. Takhle to prostě nejde.

V čem si myslíte, že se hlavně lišíte?

Úplně kompletně ve všem. On je sportovec, já akorát sleduji sportovní přenosy, když je třeba mistrovství v hokeji, atletice, fotbalová liga ... tak takový já su sportovec. Kolo? To už ani nevím, jestli bych udržel rovnováhu. Neseděl jsem na něm několik let. Vlastně kolo ani nemám. Pohybové aktivity jsou pro mě tabu hlavně kvůli brýlím. Nosím je od svých šesti let a staly se už součástí mého těla. No a při běhu nebo při jízdě na kole terénem poskakují na nose a já pak nevidím. S brýlemi vidím celkem dobře, bez nich ... akorát slyším. No ale otec Pavel toho zvládal hodně i jinde než ve sportu, a tak sem může člověk přijít akorát s takovým komplexem: co jako si tady se mnou počnou? Nehodlám ale nijak malomyslnět, budou se s tím muset smířit. Fakt jsme každý jiný a když věřím tomu, že to půjde, tak proč by to nemělo jít? Když si člověk slíbí, že něco nepůjde, tak to opravdu nejde, ale když se bude snažit, aby to šlo, tak je poznat, že tam nějaká snaha je, a i když je člověk nemehlo, tak to může jít třeba cestou ve smyslu slov "když jsem slabý, právě tehdy jsem silný". To je slovo Boží ke mně, tady svatého Pavla s vděčností беру za slovo.

Na druhé straně je pravda, že farnost nepotřebuje jenom sport..

Ne, to ne, to jsem uvedl jenom pro vypíchnutí té odlišnosti. Ale třeba i taková ta polyfunkčnost otce Pavla Š. je výjimečná. To já jsem takový, že když mám jednu věc, tak ta druhá prostě nejde. Takové více-funkčnosti se budu muset učit.

Máte, otče už nějaký plán na působení v naší farnosti, stačil jste se už rozhlédnout a zmapovat situaci?

Čekal jsem na začátek školního roku, protože sídliště o prázdninách a sídliště ve školním roce, to je jinak. Někaké dalekosáhlé plány zatím nemám a budu rád, když některé věci, které tady fungují a teď budou na mně, udržím. Obrátili se na mě s dotazem, jestli budou ve čtvrtek mše svaté v Arše, když tam chodí málo lidí. Jenže pro mě patnáct lidí není málo. Když už počet překročí čtyři, tak je to moc. Mám totiž zkušenosti z pohraničí (ze Znojma, pozn. red.), tam člověk zakusí, že když se někde lidé nahnou, neznamená to, že je to výborné, a když se nehnou, tak že to nejde. Takže čtvrteční mši v Arše bych chtěl udržet, je mi sympatická i ta večerní hodina... Do dobře rozjetého plánu farnosti nehodlám zatím zasahovat. Třeba časem na něco přijdu nebo si nechám poradit. Zatím mám v plánu všechno poznat. Nemám žádné nutkání honem něco vymyslet. Přiznám se, že ve mně bylo určité napětí, že toho nezvládnou tolik jako Pavel Š. Tu jeho polyfunkčnost opravdu obdivuji.

Otec Pavel Š. k nám přišel s plány na

evangelizaci sídliště. Součástí toho bylo například i vystavění Archy. Máte i vy nějaké podobné ambice, nebo zatím přemýšlíte jenom o těch lidech, kteří už do kostela chodí?

Já mám na lidi okolo nás tento názor: my vidět jsme, oni o křesťanech vědí, že chodí do kostela. To je terminus technicus "chodit do kostela". Být křesťanem je možná ještě o něco výš než "chodit do kostela". Je to jiná rovina chápání křesťanství, než jenom chodit do

